

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

[V. Constitutionem Unigenitus non fuisse acceptam communi Universalis
Ecclesiæ consensu.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

V.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

*Constitutionem Unigenitus non fuisse
acceptam communi Universalis Ec-
clesiæ consensu.*

Frustra, ad conflandam speciem ali-
quam consensus universalis Ecclesiæ,
& domandas Fidelium mentes sacro
pondere tam verendæ auctoritatis, am-
bitiose venditantur vel Mandata Præ-
sulum Galliæ, vel Literæ & Testimo-
nia complurium e diversis Europæ par-
tibus Episcoporum. Est istud inane &
fallax Ecclesiæ simulacrum & *phantas-
ma*, quod e longinquo prospectum ad
tempus aliquod fortasse potest impo-
nere imperito vulgo, aut rei veritatem
parum curiose attendentibus; at con-
sideratum propius, & quasi manibus
contrectatum, abit repente in auras
tenues, & vix aliqua sui vestigia re-
linquit.

I. Atque ut initium ab Episcopis
Galliæ ducamus, in tres illi classes di-
vidi possunt: eorum scilicet qui a Con-
stitutione *Unigenitus*, ad futurum Ge-
nerale Concilium appellarunt, aut non
acceperunt Constitutionem; eorum qui
Constitutionem relative ad suas expli-
cationes acceperunt; eorum denique
qui dicunt eandem pure & simpliciter
a se acceptam fuisse.

L. 5

I.

Sæc. XVIII.

A. C. 1719.

1. Etiam si primæ classis Episcopi
 perpauci admodum numero forent
 ideone sic spernenda esset eorum au-
 thoritas, ut ne audiri quidem deberent.
 Nunquamne in Ecclesia contigit, ut
 Episcopis pene innumeris nunc in Ori-
 ente, nunc in Occidente, seu vi, seu
 fraude, seu mentis simplicitate, seu
 ignoratione veri, aut cæco amore pa-
 cis & concordiæ, compulsis ad ful-
 scribendas fidei formulas errori fave-
 tes, pauci admodum initio steterint
 pro veritate, ceterosque tandem in sua
 partes attraxerint? Annales Ecclesie
 volventibus in promptu sunt ejusmodi
 exempla. Uno S. Augustini testimonio
 utemur: *Ipsa (Ecclesia) aliquando
 obscuratur, & tanquam obnubilatur multi-
 tudine scandalorum . . . Quis nescit illo tem-
 pore obscuris verbis multos pravi senten-
 tiarum delusos, ut putarent hoc credi ab
 orthodoxis, quod etiam ipsi credebant: alios
 tunc timore cessisse, & simulate consensisse
 non recte ingredientibus ad veritatem Evan-
 gelii? . . . Illi, qui tunc firmissimi fuerunt,
 & verba hæreticorum insidiosa intelligere
 potuerunt, PAUCI QUIDEM IN COM-
 PARATIONE CETERORUM, sed tamen
 etiam ipsi quidam pro fide fortiter ex-
 stiterunt, quidam toto orbe latitabant.*

S. August.

Ep. 93.

n. 30. & 31.

Præter eos qui non duxerunt recipiendam esse Constitutionem, duodeviginti (*) jam Episcopi ad futurum Concilium appellarunt, multique mox, facta tandem ejus rei libera potestate, appellaturi certo affirmantur. An, ut omittamus hic magnitudinem Sedium quas aliquot ex iis occupant, pro nihilo computandus est talis Episcoporum numerus.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

(*) Episcopus Mirapiscensis, }
Episcopus Senecensis, } hi quatuor conjunctim, die
Episcopus Montis-pessulani, } 1. Martii An. 1717.
Episcopus Boloniensis, }

Eminent. Card. Archiep. Paris.	Episcopus Antiffiodorensis,
die 3. Aprilis An. 1717.	die 14. Martii An. 1717.
Episcopus Virdunensis,	Episcopus Lectorensis nuper
die 22. Mart. An. 1717.	defunctus,
Episcopus Apamiensis,	die 1. Junii An. 1717.
die 12. Apr. An. 1717.	Episcopus Bajonensis,
Episcopus Catalaunensis,	die An. 1717.
die 21. Apr. An. 1717.	Antiquus Episcopus Tornacent.
Episcopus Condomensis,	die 13. Octobr. An. 1718.
die 21. Apr. An. 1717.	Episcopus Laudunensis,
Episcopus Agennensis,	die 24. Octob. An. 1718.
die 21. Apr. An. 1717.	Episcopus Engolismensis,
Episcopus Maclovæus,	die An. 1718.
die 21. Apr. An. 1717.	Episcopus Matiscon.
	die An. 1718.

Capitulum Metropolitanæ Ecclesiæ Turonensis,
Sede vacante, die 30. Sept. An. 1718.

Sæc. XVIII. numerus, in ea ipsa regione degentium
 A.C. 1719. ubi nata quæstio est, qui re diligenter
 excussa toto quinque annorum spatio,
 nulla vi intus coacti, nulla spe foris al-
 lecti, coram Deo testantur sibi visum
 esse prorsus necessarium ad tuendam
 fidei & morum integritatem a Consti-
 tutione *Unigenitus* ad supremum Con-
 cilium appellare?

1. Machab. 2.
 27.

Quid si huic præclaro egregiorum
 Ducum agmini adjungatur multitudo
 pene infinita pugnantium pro veritate
 copiarum, quæ ex universis Galliarum re-
 gionibus. *Zelum habentes legis*, quotidie
 in eorum castra confluunt?

Ut nihil dicamus de Appellationibus
 per totum late Regnum interposi-
 tis ab aliquot aliis Universitatibus, a
 tot illustribus Canonicorum Collegiis,
 tot piis Ecclesiarum Pastoribus, tot præ-
 claris Religiosorum Ordinibus, & eo-
 rum præsertim apud quos Ecclesiasticæ
 disciplinæ studium & eruditionis laus
 viget; quanti momenti esse debet vel
 unius Parisiensis Ecclesiæ testimonium,
 ubi propter principis Urbis amplitudi-
 nem tot fulgent collecta in unum pie-
 tatis pariter & doctrinæ lumina? Quod
 quidem testimonium eo majoris pon-
 deris habendum est, quod illud non
 Magnatum prensatio, non Principum
 auctoritas, non ipsius Eminentissimi
 Præ-

Præfulis Noaillii, quem omnes, ut de-
 bent, colunt & obſervant, reverentia, Sæc. XVIII.
A.C. 1719.
 ſed unus veritatis & religionis amor
 expreſſit. Quantumvis ſuo numero
 confidere videantur adverſarii; ſi juſto
 prælio conſligatur, hoc eſt ſi veniatur
 ad publicam & legitimam in Concilio
 diſceptationem, haud ſcimus an tan-
 topere ſpreturi ſint ejusmodi *caſtrorum
 aciem ordinatam.*

2. At ſtant quoque pro nobis, aut
 certe contra Conſtitutionem militant,
 illi Epifcopi, qui eam relative tantum
 ad ſuas Explicationes acceperunt; &
 horum longe majorem eſſe numerum
 nemo ambigit. Mentionem facit, te-
 ſtis ejus rei oculatus, Illuſtriſſimus Epi-
 ſcopus Antiſſiodoreniſis, ut & Eminen-
 tiſſimus Cardinalis Noaillius, duarum
 Epiftolearum, quas triginta Epifcopi ad
 Sereniſſimum Principem Regni Regen-
 tem ſcripferunt, alteram quidem menſe
 Januario Anno 1716. alteram die 8. Se-
 ptembris ejusdem anni, quibus teſtan-
 tur, *Bullam non fuiſſe acceptam niſi rela-
 tive ad Inſtructionem Paſtorales.* Hanc
 declarationem, ſubjungit idem Epifcopus, Mand. Epifc.
Antiſſiod.
Anno 1718.
pag. 5.
 eo confidentius hic citamus, quod minime
 timemus ne quis Fratrum noſtrorum, qui
 Comitibus illis interfuerunt, reclamare contra
 audeat. Et re vera, ut adjunctas ceteris
 propoſitionibus explicationes omittamus,
 legere

Sæc. XVIII. legere sufficit *Instructionem Pastoralem* de
 A. C. 1719. *eis propositionibus quæ ad Excommunicationem pertinent, ut statim oculis se offerant modificationes quas iis apposuimus, & quas Episcopi æque ac Magistratus necessarias prorsus duxerunt ad continendos in debito Principibus obsequio populos.*

*Litteræ
 Clem. XI.
 8. Sept. 1718.*

*2. Monitum
 Episc. Sueff.
 pag. 38.*

Minime igitur in dubium revocari potest relative tantum ad Explicationes acceptam fuisse a compluribus Episcopis Constitutionem, eique restrictiones quasdam ab eis fuisse adjunctas. At Clemens XI. ejusmodi Episcopos, qui Constitutioni debitam & omnimodam obedientiam præstare recusant, uti aperte inobedientes, ut notorie contumaces, & refractarios habere, tenere ac reputare se declarat. Idem testatur apertis verbis Illustrissimus Episcopus Sueffionensis. *Si qui Fratrum & Collegarum nostrorum, inquit ille, contenderent acceptationem suam fuisse relativam, idque ita interpretarentur, quasi ejusmodi acceptatione restringeretur aut modificaretur Bulla, Decretumque illud periculosum in se & ambiguum indigeret illa determinatione ut acciperetur, eos facile patimur non censeri nostros. Fatente igitur Sueffionensi Antistite Constitutioni adversantur, atque adeo pro nobis stant illi Episcopi, qui eam relative & cum restrictionibus admiserunt.*

3. Su

3. Supereſt ultima claſſis Epiſcopo-
 rum, qui dicunt pure & ſimpliciter a
 ſe Conſtitutionem fuiſſe acceptam. Pure
 & ſimpliciter accipere Conſtitutionem,
 eſt damnare propoſitiones ſecundum eos
 ſenſus, quibus damnatæ ſunt a Romano
 Pontifice, hoc eſt, ut ipſe teſtatur, in
 obvio & naturali earum ſenſu, ubicum-
 que occurrant, nullamque earum dam-
 nationi reſtrictionem aut modificatio-
 nem adjungere. Quod de ſe profiteri
 qua ratione poſſint ii Epiſcopi, qui Pa-
 ſtoralem Inſtructionem adoptarunt, certe
 non patet. An illi in obvio & naturali
 ſenſu damnarunt propoſitiones, quæ
 ipſis SS. Patrum aut Conciliorum ver-
 bis concinnatæ ſunt; qualis hæc: FI-
 DEſT PRIMA GRATIA. ET FON-
 S OMNIUM ALIARUM; quæ ſic habe-
 tur apud Concilium Tridentinum: *Fi-*
des eſt initium ſalutis humanæ, fundamen-
tumque & radix omnis juſtificationis: &
ſic a S. Auguſtino paucis contrahitur:
Quam gratiam primo accepimus? fidem:
 aut alias propoſitiones de omnipoten-
 tia Dei ad inflectendas quo voluerit hu-
 manas voluntates, de inſufficientia ti-
 moris ſolius ad convertendum cor, de
 neceſſitate amoris Dei, de dilatione ab-
 ſolutionis erga peccatores nondum pœ-
 nitentes, de utilitate lectionis Scriptu-
 ræ Sacræ, & præſertim ſancti Evangelii?
 Poſſunt

Sæc. XVIII.
 A. C. 1719.

Conc. Trid.
Sell. 4. c. 8.
S. Auguſt.
Tract. 3.
in Joan.
num. 8.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

Possunt quidem verbis profiteri, & forsitan fortasse ipsis persuadere, damnari a se illas propositiones in obvio & naturali sensu, sine ulla restrictione & modificatione; at id, pace ipsorum liceat dicere, nemini certe persuadebunt qui Pastoralem Instructionem legerit, in qua propositionibus istis sensus omnino alienus & extranei ab eo, qui se primum legentibus offert, assignantur.

Sed omissis ceteris propositionibus, quomodo se ab illa extricare possunt EXCOMMUNICATIONIS INJUSTI METUS NUNQUAM DEBET NOS IMPEDIRE AB IMPLENDO DEBITO NOSTRO? Suprema Senatus Parisiensis Curia, & ceteræ omnes per totum regnum, huic propositioni restrictiones & modificationes apponendas censuerunt, ut libertatibus nostris & sacræ Regum personæ salutis committerent, quas damnatio istius propositionis aperte impugnat, si in suo naturali & obvio sensu damnetur. Fieri ne posset ut obvius & naturalis sensus illius propositionis fugisset universis totius Regni Magistratus, acutissimos illos aliunde & sagacissimos rerum æstimatores, acerrimosque vindices nostrarum libertatum; & vano pavore omnes territi supervacuas restrictiones apposuissent ei propositioni, quæ melius

scilicet proprio sensu intellecta ab aliquot Episcopis, nullum relinquit metuendi locum?

An Episcopi isti restrictiones & modificationes a supremo Senatu appositas, sine quibus vetat auctoritas Regia Constitutionem in hoc Regno accipi, ipsi quoque admittunt? Si hoc ita se habet, jam a Romano Pontifice desiscunt, omnimodam ejus Constitutioni obedientiam, qualem ipse postulat, non præstant, siquidem illa, ipsis fatentibus, nullam omnino restrictionem aut modificationem patitur; atque ita cum ceteris Episcopis & cunctis Regni Magistratibus a caritate & communione Ecclesiæ Romanæ, *tanquam aperte inobedientes & notorie contumaces*, ipsi quoque separantur.

Si propositionem istam in obvio & naturali sensu damnant, nec ullam ipsi restrictionem aut modificationem adjungunt, jam plane adversantur supremorum Senatum auctoritati, & doctrinæ totius Regni, unde pendet salus Regum nostrorum.

Nec minus adversantur Apostolorum doctrinæ, qui sic omnes una voce exclamant: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus.* *Act. 5. 29.* Officium enim, de quo in damnata propositione agitur, est, ut sensus statim obvius id significat, &

Hist. Eccles. Tom. LXX.

M

ipsa

Sæc. XVIII. ipsa Censuræ Romanorum verba te-
A. C. 1719. stantur, *debitum*, hoc est verum, san-
 ctum, legitimum officium, cujus o-
 missio peccatum esset; & excommuni-
 catio *injusta* supponitur. Quo in casu
 testibus XL. Episcopis in Instructio-
 Pastorali, negari non potest veritas il-
 lius 91. Propositionis.

At unde certo resciscunt illi Epi-
 scopi, Clementem XI. non esse in eadem
 sententia ac quosdam e suis Decessoribus,
 qui existimarunt Juris clavium
 sibi a Christo traditi hoc esse privilegium
 ut Reges a se excommunicatos possent
 regno suo spoliare, eorum regna, cui ve-
 lint tradere, subditosque jurato Prin-
 cipibus obsequio liberare: atque ha-
 mente damnatam ab eo hanc proposi-
 tionem, EXCOMMUNICATIONIS
 JUSTÆ METUS NUNQUAM DEBE-
 NOS IMPEDIRE AB IMPLENDO DE-
 BITO NOSTRO? Si enim hæc du-
 ponamus, talem in Reges ipsos com-
 petere Romanis Pontificibus potesta-
 tem, & subditos excommunicatione
 etiam injustæ metu impediri debere
 solvendo Principibus *debito* obsequio
 quorum alterum sibi Romani quidam
 Pontifices vindicarunt, alterum non
 Præfules, qui pure & simpliciter Com-
 stitutionem accipiunt, concedere ipsi
 non obscure videntur: plane actum esse

non modo de Libertatibus Regni, sed Sæc. XVIII.
A. C. 1719.
de ipsa sacra Regum persona, quæ nobis, si vere Galli & Christiani sumus, vita nostra debet esse multo carior.

Contendant igitur, quantumlibet voluerint, se idem cum supremis Senatibus sentire, & tamen a se pure & simpliciter ac sine ullis restrictionibus Constitutionem accipi; sermo iste a nemine intelligetur. Neque enim argutiis & subtilitatibus verborum naturales rerum ideæ facile pervertuntur. Rem attente perpendentibus, videbuntur potius in adoptanda Constitutione accepisse tantum verba, & voces, & inanes sonos, omni prorsus claro & distincto sensu vacuos. Utcumque se res habet, suffragia aliquot ejusmodi Præfulum, qui sic Constitutionem a se dicunt accipi, nunquam habebuntur pro consensu majoris partis Episcoporum Ecclesiæ Gallicanæ.

II. Ut hujus domestici Gallicanorum Præfulum agminis infirmitas utcumque tegeretur, ad illius præsidium magnis, si non sumptibus, at certe conatibus, advocatæ sunt e remotissimis Europæ partibus externorum Episcoporum (*) auxiliares copiæ. At semoto

M 2

pau-

(*) Sic ipsi loquuntur: *Ut strenuis commilitonibus nostris, in Episcopatu condignis Fratribus, qui sic strenue in Gallicæ campo pro veritate decertant, suppetias afferamus.*

Sæc. XVIII. paulisper fulgore & strepitu magnorum
 A. C. 1719. nominum, quæ sæpe plus terroris habent,
 quam virium, hujus tam numerosi in speciem tamque metuendi exercitus, quæ sit natura & multitudo copiarum, liceat propius introspicere.

Tom. I.
 Testim.
 pag. 216.

Singulari prorsus veneratione dignissima nobis viderentur tot Episcoporum testimonia, si in iis extarent expressa quædam vestigia antiquæ illius consuetudinis, quæ ab ipso statim initio a Sacris Canonibus præscripta, apud omnes Ecclesias constanter & inviolata viguit. Uno aut altero exemplo doceret nos Hispania, qualis sit illa veteris consuetudo, quale jus Episcoporum, qualis ratio excipiendi canonice Decretis vel Romani Pontificis, vel etiam Conciliorum.

Concil. T. 6.
 Concil. XIV.
 Tolet. cap. 2.

Discimus ex XIV. Concilio Toletano, quod habitum est Anno 684. missum fuisse ad illud a Papa Leone II. Acta V. Concilii Generalis contra Monothelitas celebrati, ut roborarentur consensu Episcoporum illius Regni, quorum nullus ei Concilio interfuerat: *In cujus etiam gratioso Epistolæ tractu ad hoc omnes Præsules Hispaniæ INVITATI SUNT, prædicta Synodalia instituta, quæ miserat NOSTRI ETIAM VIGORIS MANERENT AUCTORITATE SUFFULTA omnibusque per nos sub regno Hispaniæ consistunt.*

consistentibus patefcerent divulganda. Certitur hic gratiosa invitatio Romani Pontificis, non imperiosa jussio. Episcopi attribuunt sibi, non meram executionem Pontificiarum definitionum, sed legitimæ auctoritatis vigorem; quo etiam Generalis Concilii Decreta in illo casu fulciri expediret.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

Cum propter nivium copiam & vim frigoris non liceret statim Concilium totius Nationis convocare, habitum est Provinciale Toleti, quod est XIV. & ad illud alii omnes Metropolitanii miserunt suos Vicarios seu Procuratores. Ei præsidebat S. Julianus Urbis Regiæ Metropolitanus.

Antequam Episcopi in unum convenissent, singuli seorsim in suis urbibus Acta Concilii VI. Generalis diligenter perlecta expenderant, ut scilicet paratiores ad Concilia accederent; eaque jam privatim approbaverant. Hinc Sanctus Julianus misit ad SS. Papam, (qui, ut videtur, conquestus fuerat, quod nullus Hispaniæ Episcoporum Romam cum ceteris venisset) Responsum Apologeticum, cum Approbatione Actorum Concilii VI. & clara expositione suæ fidei; quæ omnia posthac Toletana Synodus adoptavit.

Cap. 3.

In illa Synodo congregati Episcopi agnoscunt primum generaliter in unum

Cap. 4. & 5.

M 3

con-

Sæc. XVIII. congregandos fuisse omnes, Hispaniæ Praesules, juxta Canonum speciale * Decretum quo Concilium Generale pro fidei causa

* Can. 3.
Conc. IV.
Tolet.

aggregari præcipitur. Sed cum id propter sævientem hiemem fieri non posset, placuit saltem discretis provinciis Concilia celebrari, quibus diligenter ac mature expenderentur & Acta Concilii VI & Responsa S. Juliani, quæ ipsi post longum & severum examen adoptaverunt ut Synodica iterum examinatione decessu vel communi omnium Conciliorum judicio comprobata, per singula Hispaniæ provincialium regna promulgarentur.

Cap. I.

Cap. 5. & 6.

Nec specie tantum & verbotenus ad inanem pompam & ostentationem examina illud instituebant, sed acriter ad modum studio, diligenti cura, & severa inquisitione, sicut oportebat prætantæ rei negotio pertractando, causæ hujus ordinem & totius rei negotia retexentes. Itaque supradicti Acta Concilii cum suarum Ecclesiarum traditione & primis quatuor generalibus Conciliis accurate collata, sui confensus auctoritate comprobantur, in quantum a præmissis Conciliis non discederent, imo in quantum cum illis concordare deberentur.

Concil. Tom.
VI. p. 1294.

Quatuor post annis habitum est in eadem urbe totius Nationis Concilium XV. Toletanum, in quo Hispanorum

rum non minor eruditio & constantia ^{Sæc. XVIII.}
 enituit. In ea expositione fidei, quam ^{A. C. 1719.}
 S. Julianus Toleti Archiepiscopus Ro-
 mam ante miserat, nonnulla reprehenderat
 Benedictus II. Toletari Patres notatos a Sanctissimo Papa & a Romanis Censoribus articulos cum diligenter perpendissent, eosque cum multis SS. Athanasii, Ambrosii, Cyrilli, Augustini, Isidori Hispalensis, Fulgentii, aliorumque omnino similibus locis comparassent, demonstrarunt, nihil aliud iis contineri, quam placita SS. Patrum ipsis sæpe eorum verbis expressa, atque adeo eos non posse nisi aut ab imperitis hominibus, aut ab invidis obtreptatoribus condemnari; *quia id omne quod contra illos celebres in toto orbe Doctores sapitur, a rectæ fidei regula abhorere sentitur.*

Talis viguit apud omnes Hispaniæ Ecclesias vetus consuetudo, ut paucis abhinc annis occasione quarumdam Universitatis Salmanticensis epistolarum observavit sacræ tunc Facultatis Syndicus M. Hyacinthus Ravechet, ^{Acta Sacræ Facult.}
 acri zelo veritatis, cui vitam impendit, & sincera pietate multo quam profundæ eruditionis laude illustrior, cujus nomen ac memoriam singulari semper veneratione prosequetur Universitas.

Sæc. XVIII.

A. C. 1719

Cum habebitur illud Concilium, ad quod provocamus, (quod utinam accidat) hæc certe in primis quæstio agitur, utrum convocati Patres habeant delatam ad eos Constitutionem discutiendi, eam approbandi aut rejiciendi, de ea supremo judicio pronuntiandi. Tum vero inter Episcopos, qui forte Inquisitionis metu, aut præconceptis ex prava institutione opinionibus, aliter antea senserint, an quisquam esse poterit, qui sinat spoliari se jure illo judicandi, quod ab ipso Christo sibi traditum in omnibus Conciliis semper Episcopi usurparunt?

Hujus ergo antiquæ consuetudinis trutina expendamus nunc quæ nobis opponuntur, exterorum Præfulum testimonia & Literas.

Quadraginta circiter Præfulum Letteræ & Testimonia proferuntur. Etiam si nihil aliunde legitimæ eorum formæ & auctoritati deesset, quid foret ista paucitas, ubi de universalis Ecclesiæ consensu agitur, comparata cum innumeris fere totius Europæ Episcopis, qui de Constitutione silent?

At quam vim habere possunt in judiciis Ecclesiasticis testimonia & instrumenta, quæ juridicis omnibus formulis destituta, apud nullum usquam Tribunal, etiam in negotiis temporalibus vel

vel levissimi momenti, facerent fidem, ^{Sæc. XVIII.}
 nedum Concilii generalis auctoritatem ^{A. C. 1719.}
 præ se ferant, & totius Ecclesiæ vox
 haberi possint?

Loquitur sæpe Metropolitanus suf-
 fragantium sibi Episcoporum nomine,
 quos nec consultos fuisse, nec ullam
 suo nomine respondendi facultatem tri-
 buisse apparet.

Loquitur etiam sæpe unus Episco-
 pus nomine totius alicujus Regni, imo
 interdum nomine complurium Regno-
 rum, nec fidem ullis instrumentis pu-
 blicis facit eorum, quæ testatur.

Multi profitentur tantum genera-
 tim dáturos se operam, ut Constitutio
 executioni mandetur, nec probant
 ullo modo eam fuisse a se aut a suis Ec-
 clesiis canonice acceptam vel publica-
 tam, prævioque examine habito de ea
 accipienda se judicium tulisse; quod
 pernecessarium erat in negotio, ubi de
 tota religione agebatur.

Nullibi accepta est Constitutio ea
 judicii Ecclesiastici forma, quam ipse
 Christus instituit, quæ sola vim habet
 in causis ad fidem pertinentibus, quam
 solam Ecclesia agnoscit ut legitimam,
 & divinam, nempe ubi Episcopi, tan-
 quam Apostolorum successores & ab
 ipso Christo Judices constituti, senten-
 tiam ferunt: at plurimis in locis nomine

M 5 &

Sæc. XVIII. & jussu Inquisitionis, id est, tribunalis
A. C. 1719. novi, peregrini, humani, injuriosi Episcopatui, quem suis juribus indigne spoliat, quo se superius gloriatur, cui leges indicit, gravissimasque (*) multasque carceris, ipsiusque excommunicationis poenas infligit, si quis contra mutare audeat.

Plerique ex his Episcopis, qui rescripserunt, sola sua opinione de *insalubritate* Romani Pontificis adducti sunt, ut Constitutionem reciperent; sibi ipsi omni dubitatione, omni inquisitione omni denique actu & officio Judicis religiose interdixerunt; nec minus gravi piaculum ac nefas duxissent quæ definita sunt a Romano Pontifice suo examini & judicio subjicere, quam si, ut SS. Papæ Clementis XI. verbis utamur, *ad interdictæ arboris cibum improbos appetitus mortiferæ cupiditatis extendissent.*

Quid illi de Romani Pontificis auctoritate sentiant, & quid ipsi de eorum Literis sentire debeamus, docet nos unus Cæsar - Augustanæ urbis Archiepiscopus, cujus testimonium omnium instar esse potest. *Cæterum quod*

(*) Quicumque Magni Inquisitoris Mandato non pareat, excommunicationem maiorem facto ipso incurrit, & ducentis præterea ducatis mulctatur. *Vide Mand. Episc. de Sissiod.*

nostram Hispaniam attinet, ex certa scientia valde asseveranter testamur, & fidem facimus, imo & fidejubemus, in Aragoniæ Regno, & in aliis Hispaniæ Provinciis, omnes omnino Episcopos, omnes Ecclesias, omnes Academias, omnes Religiosos Ordines, omnes cujuscumque conditionis homines, summa veneratione pure & simpliciter acceptavisse prædictam Constitutionem, TANQUAM SCRIPTAM DIGITO DEI VIVI, ET ORACULUM SPIRITUS SANCTI, ita ut nemo quisquam ex toto aut ex parte contrarium sustinuerit, nec ista aut apicem unum expunxerit, aut expungi ab ullo Catholico posse crediderit.

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

An majore reverentia & sanctiore cultu ipsum Jesu Christi Evangelium recipi posset? Nonne per Deum immortalem, exclamaret nunc longe potiori jure Cardinalis Contarenus, hæc idololatriam sapiunt? . . . Per nos, inquiebat Papam ipsum alloquens, nomen Christi blasphematur inter gentes.

Ep. II. ad
Paulum III.
Pontif.

Singulari divinæ Providentiæ consilio accidit prolata esse in publicum ab ipsis Constitutionis fautoribus ejusmodi testimonia, quibus inanis eorum de consensu universalis Ecclesiæ gloriatio efficacius quam ullis argumentationibus refutatur. An hic ulla Canoniciæ acceptationis vestigia apparent? An ulla

Sæc. XVIII. ulla inquisitio, ullum examen, ullum
 A. C. 1719. Judicium confessus? An vel mentio ha-
 bita perpendendi, utrum Constitutio es-
 set accipienda, nec ne? An collatio
 facta centum & unius propositionum,
 quæ ipsorum examini subjectæ erant,
 cum antiqua fide suorum majorum,
 cum veteri Traditione, cum scriptis
 SS. Patrum, cum Decretis Concilio-
 rum, cum Sacra Scriptura? Horum
 omnium loco fuit cæca & omnimoda
 erga Pontificem Romanum, utpote
 quem infallibilem credunt, obedientia
 & veneratio.

Si talis auctoritas valeat, accepta
 pariter & longe potiori jure dici pote-
 runt ab universa Ecclesia Bullæ illæ
unam Sanctam . . . Execrabilis . . .
 ea quæ vulgo dicitur: *In Cæna Domini*
 aliæque similes, quas defensores *Infa-*
libilitatis non minore consensu acceperunt,
 nos autem Galli merito rejicimus.

Non dissimulandum tamen in Epistola
 jam citata Archiepiscopi Cæsariensis
 augustanæ urbis fieri mentionem ferè
 admodum & profundi examinis. Me-
 nitus ille procul dubio, horum testi-
 moniorum vim, id quod revera est, in
 Gallia prorsus infringendam esse, si ab-
 que ullo examine recepta Constitutio
 diceretur, tali criminationi dum vul-

occur-

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

occurrere, majorem ei dat locum, docetque nos, examen illud fuisse non cognoscentis Judicis, sed perdocilis discipuli; receptamque a se Constitutionem ut sacram & inviolabilem normam, a qua nefas esset vel latum unguem discedere. *Neque idcirco, inquit, illius definitiones negligimus, aut non curamus inspicere, rimari, & examinare, ut Novatores blaterant: quin potius, quia infallibilem credimus, sedulo studemus introspicere, ut ab eo tutius & certius, edoceamur, ut corrigamus si quid hæctenus contra sensimus, ut caveamus ne quid dissonans imposterum sentiamus aut doceamus.* Judexne ergo fidei & Apostolorum successor ita loquitur? An sua jura, an priscos Canones, an antiquam & avitam Hispaniæ Ecclesiæ consuetudinem vel profus oblitus est, vel penitus deseruit?

At vix credibile videtur inter Episcopos Gallicanos, quibus notæ & caræ debent esse nostræ libertates, potuisse reperiri aliquem, qui auderet pro solemnium universæ Ecclesiæ judicio & consensu nobis obtrudere ejusmodi Literas, quibus si creditur ut Ecclesiæ judicio, de fide jam erit Papam esse infallibilem; quæ quidem Literæ, profus refertæ perniciofa Strigoniensis
Archi-

Sæc. XVIII. Archiepiscopi doctrina, quam olim
 A. C. 1719 facer * Ordo nostrorum Theologorum
 & suprema Senatus Parisiensis * Cum
 proscriserunt, non minus juste utrius
 que censuram merentur.

* 18. Maij
 1683.
 * 23. Jun.
 1683.

S. August.
 de Bapt.
 contra Do-
 nat. lib. 2.
 cap. 4.

Quantumlibet multiplicentur eju-
 generis testimonia, non est ea sane
 cujus ponderi omnium Fidelium & Pa-
 storum mentes cedere æquum & ne-
 cessarium cum S. Augustino credimus
Universæ Ecclesiæ concordissima auctoritas
 III. At ipsa Episcoporum Galliarum
 Mandata, quibus accepta dicitur Con-
 stitutio, haberi non possunt pro testi-
 monio cujusque illorum Ecclesiæ.

Sæpe jam professi sumus agnoscent
 nobis Episcopos tanquam constitutos
 ab ipso Deo fidei Judices. Sed quan-
 tumvis verenda sit illorum auctoritas
 non ideo possunt in ferendo judicio
 cedere ab iis legibus, quas & ipsa na-
 turalis ratio præscribit, & semper re-
 ligiosissime secuta est Ecclesia, præse-
 tim in quæstionibus fidei.

Constat inter omnes, nihil posse
 majus vindicare Episcopos, quam
 judicium ferre possint de iis rebus,
 quibus Concilia pronuntiant, easdem
 scilicet regulas eamdemque formam
 cuti, quas ipsa Concilia observant. Si
 igitur in Conciliis auditur Secundus
 Ordo, qui possunt Episcopi, cum extra
 Con-

S. Hieron.
 in cap. 3.
 Isai. v. 3.

Concilium pronuntiant, pro nihilo habere testimonium Cleri, qui, teste S. Hieronymo, est velut Senatus uniuscujusque eorum Ecclesiæ, nec eo in suis judiciis uti?

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

Habitu est semper Concilium Hierosolymitanum tanquam norma & regula, quam sibi sequendam Ecclesia proposuit in sanctis illis Synodis, ubi definita sunt fidei dogmata; notantque Patres Quinti Concilii eam fuisse dili-

Concil. t. 5.
pag. 563.

genter in primis quatuor Conciliis observatam. Inde Cardinalis Polus, unus e legatis Concilii Tridentini, sæpius

Reg. Polus
de Concil.
pag. 36.

repetit ex personarum diversitate, quæ jus dicendi sententias, deternendi, ac judicandi in illo Concilio Hierosolymitano habuerunt,

quod archetypum exemplumque reliquorum omnium Conciliorum fuisse intelligitur, colligi posse ad quos maxime pertineat in ceteris Conciliis eodem jure uti. Hoc au-

pag. 50.

tem, pergit idem, quærendo pervenimus, ut intelligamus corpus ipsum Concilii ex illis constare, qui curam gregis habent: ut in exemplo Petri, Apostolorum, ac Seniorum videmus, qui in hoc Hierosolymitano Concilio interfuerunt . . . Episcopos privatarum Ecclesiarum elegit (Spiritus Sanctus) & ceteros, quibus animarum curam commendavit, ut eodem officio fungerentur in omnibus Conciliis & Conventibus ad confirmandam Petri fidem, quo functi sunt reliqui

Sæc. XVIII. reliqui Apostoli & Seniores in primo illi
A. C. 1719. Concilio Hierosolymitano, sic ut eadem
 quasi personas in omnibus legitimis Conciliis
 omni tempore & præesse, & sententias de-
 cere, atque controversias dissolvere, ac de
 nique decreta caritatis plena ad Ecclesiam
 utilitatem facere, vere affirmare possimus.

Et vero Seniores, id est Presbyte-
 ros, semper Apostolis adjungit Scri-
 ptura sacra. Statuerunt ut ascenderent
 . . . ad Apostolos & Presbyteros in Jeru-
 salem super hac questione . . . Conven-
 runt Apostoli & seniores videre de verbis
 hoc . . . Placuit Apostolis & senioribus . . .
 Apostoli & seniores fratres, his qui sunt
 . . . Antiochiæ . . . Visum est Spiritui
 Sancto, & nobis . . . Tradebant eis
 studire dogmata, quæ erant decreta ab Apo-
 stolis & senioribus. Jacobus . . . omnes
 que collecti seniores . . . dixerunt . . . Nos
 scripsimus judicantes.

Collecta sunt in pluribus egregiis
 scriptis plurima loca, quibus luce clari-
 rius demonstratur, nullis non temporibus
 usum hunc Apostolicum viguisse. Neque
 mirum illud videri debet, si meminerimus,
 quod veteri traditione constat, quod nostri (*)
 majores semper

(*) Sic universitas loquitur in Literis ad
 omnes Regni Prælatos missis super Bullam
 Nicenam

defenderunt, quod Procurator Gene- Sæc. XVIII.
 ralis, cum Appellationem ad futurum A. C. 1719.
 Concilium interponeret nomine Regis
 Christianissimi Caroli VIII. & totius
 Regni, palam asseruit, quemadmodum
 12. Apostolis Episcopi successerunt, ita
 72. Discipulorum vicem gerere Presbyteros,
 atque in eorum loco esse constitutos in Ec-
 clesia, quibus regendi auctoritas & potestas
 a Domino concessa est.

Joan. de
 Nanterre
 An. 1484.
 Hist. Uni-
 versitat. t. 5.
 pag. 764.

Jam pridem affuevit Academia Pa-
 risiensis Cleri cum Episcopo consortium
 desiderare. Legimus in actis nostris
 ad Annum 1456. cum orta esset contentio
 occasione Bullæ, quæ spectabat Mendi-
 cantes, rogatum esse D. Episcopum Pa-
 risiensem, ut vellet & dignaretur convocare
 Clerum suum super isto negotio: quod
 ille perhumane præstitit. Et placuit
 Universitati capere instrumentum publicum
 de adjunctione Cleri & D. Parisiensis
 in materia Mendicantium.

Con-

Nicolai V. An. 1456. Christus 12. Apostolos
 tanquam majores Sacerdotes, & 72. Discipu-
 los quasi minores instituit. Apostolorum siqui-
 dem loca tenentes Reverendos Episcopos, tan-
 quam Antistites majores; ceterorum vero Di-
 scipulorum ministerio successisse Parochiales Pres-
 byteros, veluti Prælatos minores, non ambigi-
 tur. Hist. Universit. Tom. 5. pag. 603.

N

Sæc. XVIII.

A. C. 1719.

S. Cyprian.
Epsti. 71.
ad Quintum.

S. Firmil.
apud S. Cyprian.
Epist. 75.

Consultus a Quinto S. Cyprianus, quid Episcopi de baptismo hæreticorum statuissent, non erubescit Episcopis adjungere Presbyteros: *De qua re quid nuper in Concilio plurimi Coepiscopi, CUM CONPRESBYTERIS qui aderant, censuerimus, ut scires, ejusdem Epistolæ Exemplum tibi misi.* Idem testatur coævus illi S. Firmilianus: *Qua ex causa necessario apud nos fit, ut per singulos annos SENIORES & Præpositi, (id est Presbyteri & Episcopi) in unum conveniamus ad disponenda ea, quæ curæ nostræ commissa sunt: ut si quæ graviora sunt, COMMUNI CONSILIO dirigantur.*

Nemo ignorat, quanti fecerit S. Cyprianus scriptas vacante Sede Apostolica ad Clerum Carthaginensem Epistolas a Clero Romano, qui sui juris esse noverat in illo casu etiam de causis fidem spectantibus ferre judicium. Et id juris inviolate Clero servatum est in cunctis Ecclesiis vacante Sede Episcopali.

Ut nihil dicatur de ceteris Presbyteris & Diaconis, quos Nicæno Concilio interfuisse pene innumeros affirmant Eusebius & Socrates, quis nescit quantum singulari doctrina & acerrimo fidei zelo fulgorem in illa Synodo emiserit nascens tunc Ecclesiæ lumen S. Athanasius adhuc Diaconus? *Sic*

gula percurrentibus sæcula, ingens se
 copia offeret plurimorum ejusmodi te- Sæc. XVIII.
 stimoniorum. A. C. 1719.

Et vero, si antiquis Ecclesiæ tem-
 poribus tanta cura & religione Clerum
 suum Episcopi consulebant, quanto
 nunc id æquius videri debet, cum non
 jam, ut olim, ex ipso Ecclesiæ sinu,
 cui præsent, educuntur? quo fit, ut
 longe major sit eis ratio advocandi in
 consilium Presbyteros, tanquam testes
 & custodes traditionis, a quibus re-
 scire possunt, quæ sit Pastorum & po-
 pulorum fides, quæ perpetua suæ diæ-
 ceceos traditio.

Scilicet promissa a Christo Univer-
 sali Ecclesiæ infallibilitas non posita
 est in inspiratione divina, qua Episco-
 pis definienda fidei dogmata revelen-
 tur, sed in singulari præsidio sancti
 Spiritus tuentis ab omni errore Epi-
 scopos, qui omnium Ecclesiarum &
 sæculorum fidem quanto maximo pos-
 sunt studio investigant. Fit autem illa
 investigatio diligenti examine divini
 Verbi, seu scripto consignati, penitius
 scrutando veteris & novi Testamenti
 libros; seu viva voce traditi, rimando
 studiose definitiones Conciliorum, scri-
 pta SS. Patrum, preces & consuetudi-
 nes Ecclesiæ, traditiones singularum

Sæc. XVIII. Ecclesiarum, & vigentem in præsen-
 A. C. 1719. Pastorum & populorum fidem.

Hac de caussa throno impositus SS
 Evangeliorum liber statuebatur in me-
 dio Concilii: legebantur primum Sym-
 bola & Decreta Conciliorum, quæ prius
 habita fuerant, tanquam norma & re-
 gula, a qua non liceret discedere: de-
 scutiebantur Patrum placita & senten-
 tiæ super controversis quæstionibus: *uniuscujusque* privatim Ecclesiæ fidei
 ac traditio repræsentabatur. *Quid*
quam aliud, inquit Vincentius Lirin-
 sis loquens de Ecclesia, Conciliorum
 cretis enisa est, nisi ut, quod antea simp-
 citer credebatur, hoc idem postea diligenti-
 crederetur? . . . Hoc, inquam, semper
 neque quidquam præterea, hæreticorum
 vitatibus excitata, Conciliorum suorum
 cretis Catholica perfecit Ecclesia, nisi
 quod prius a majoribus sola traditione
 sceperat, hoc deinde posteris etiam per
 pturæ chirographum consignaret. An
 ejusmodi monumentorum indagati-
 nem supervacua credi debet, quæ
 Doctoribus & Presbyteris, ut &
 Episcopis, eminere potest singulari
 eruditio?

Ibid. l. I.
cap. 2.

At sola - ne Episcoporum, in
 sacra antiquitate, ad faciendam tra-
 tionis fidem, scripta excutiuntur? *Pa-*
 diamus iterum hac de re Vincentius

Lirinensem. *Magnopere curandum est, Sæc. XVIII.*
 inquit ille, *ut id teneamus quod ubique, A. C. 1719.*
 quod semper, quod ab omnibus creditum est

. . . Sed hoc ita demum fiet, si sequamur
 universitatem, antiquitatem, consensionem
 . . . Consensionem quoque itidem (seque-
 mur) si in ipsa vetustate, omnium, vel
 certe pene omnium, Sacerdotum pariter &
 MAGISTRORUM definitiones sententias-
 que sectemur. Probat hic locus, ad co-
 gnoscendam penitus Ecclesiæ doctri-
 nam, non inhærendum esse unis Epi-
 scoporum scriptis, sed multos præterea
 consulendos, quales fuere S. Justinus,
 Athenagoras, Clemens Alexandrinus,
 Didymus, Hieronymus, multis in scri-
 ptis Tertullianus, quem Magistrum
 suum vocare solebat S. Cyprianus, &
 alii deinceps. Si autem opera pres-
 byterorum aliorumque Clericorum sin-
 gulari eruditionis laude eminentium,
 post ipsorum mortem habentur tanquam
 antiquæ traditionis monumenta, e qui-
 bus doctrina Ecclesiæ hauriri potest,
 cur Doctores iidem vivi & spirantes
 non consulentur tanquam testes doctri-
 næ & fidei earum, in quibus degunt,
 & quarum membra sunt, Ecclesiarum?

Quid contigisset funestis quibusdam
 temporibus, si in rebus ad fidem per-
 tinentibus interdicta fuisset Clericis vox
 omnis & auctoritas? Nonne Ecclesia-

Sæc. XVIII. sticæ historiæ monumenta nos edocent,
A. C. 1719 multis in occasionibus eruditione & zelo

Clerici servatam esse sanæ doctrinæ integritatem, quam aliqui interdum Episcopi perniciosis erroribus inficere aggrediebantur? Tunc Clero non solum datur licentia, sed etiam imponitur necessitas, tuendæ palam traditionis Ecclesiarum, ut egregie testatur Charisius Presbyter & Philadelphix Oeconomus in eo supplice libello, quem adversus Nestorii errores Ephesinæ Synodo Generali obtulit. Omnes, inquit ille, qui recte sapiunt, ita comparati sunt, ut honorem semper, & quam decet observantiam spiritualibus maxime Patribus & Doctoribus deferre desiderent. Si vero illos, qui docere debent talia de fide auditoribus resonare contingat, quæ omnium & auribus & animos offendant; tunc sane ordinem commutari necesse est, & prave doctrinæ magistros a subjectis reprehendi.

Hac mente contra Paulum Samosatenum Antiochensem Episcopum vocem suam extollere non dubitavit perdoctus Malchion Presbyter, Græcæ Scholæ Antiochensi præfectus, solusque omnium valuit, teste Eusebio, occultos hominis sensus fraudesque detegere. Hac eadem mente & Clerus, & populus urbis Constantinopolitanæ acriter insurrexerunt contra suum Præsulem Nestorium.

Concil.
Ephes. Concil.
Tom. III.
pag. 674.

Euseb. Hist.
Eccles. l. 7.
c. 29. p. 279
Concil.
Ephes. Concil.
T. III.

storum, non coerciti metu excommu-
 nicationis injustæ: & utriusque zelum
 ac fortitudinem summis laudibus ex-
 tulit Sanctus Cælestinus Papa. *Beatus*
grex, inquit populum alloquens, cui
 dedit Dominus de pascuis judicare: eum-
 que hortatur, ut, facta discretione inter
 cibum & venenum, permaneat in his, quæ
 sermone superiorum Pastorum docente di-
 dicerat. Sermone autem ad Clericos
 converso, quorum zelo tribuit populi
 invictam fidem, eos admonet, ne ex-
 communicationis contra eos latæ vano
 terrore infringi se patiantur. Non vos
 ista discrucient . . . Si certamen cum gen-
 tibus haberetis, esset utique magna victoria
 superasse eos, quos semper haberetis inimi-
 cos. Quanta dicenda victoria est, ubi Sa-
 cerdos, prædicatione mutata, Catholico-
 rum factus est persecutor? . . . Habetis vos,
 quicumque Ecclesia estis ejecti, pene nostro-
 rum temporum beatæ recordationis Atha-
 nassi Alexandrinæ Ecclesiæ prudentissimi
 Sacerdotis exemplum . . . Ne tamen ad
 tempus ejus videatur valere sententia, qui
 in se jam divinam sententiam provocarat,
 aperte Sedis nostræ sanxit auctoritas, nul-
 lum sive Episcopum, sive Clericum, seu pro-
 fessione aliqua Christianum, qui a Nestorio,
 vel ejus similibus, ex quo talia prædicare
 cœperunt, vel loco suo, vel Communionem
 dejecti sunt, vel dejectum vel excommunica-
 tum

Sæc. XVIII.
 A. C. 1719.

Pag. 365,

Pag 369.
 & 370.

Pag. 373.

*Sæc. XVIII. tum videri: sed hi omnes in nostra Commu-
nione & fuerunt, & huc usque perduravit.*
A. C. 1719.

Ut in hac parte, quæ secundum Ordinem spectat, paulo diutius immoremur, plura nos gravissimarum rationum momenta impulerunt. Quemadmodum enim officii nostri atque etiam religionis esse duximus, contra Ultramontanos assultus tueri pro nostris viribus in hoc scripto sacra jura Episcoporum, ex quibus plerique eorum, quæ Gallix Ecclesiis præfunt, inter membra Parisiensis Universitatis, quod magno honori ducimus, recensentur: ita etiam visum est deberi a nobis qualescumque illud defensionis auxilium Secundo Ordini, qui nobis quoque non mediocri ornamento est; de quo jam ante sui (a) Rectoris & (b) Syndici votum sententiam suam protulit Universitas.

Id autem præsertim ea de causa præstitimus, ut melius intelligeretur quanti ponderis esse debeant erumpentes ex universis Regni partibus quere læ Canonorum, Pastorum, Doctorum, Presbyterorum, qui, dum ex una parte Episcopi aliquot testantur se cum incredibili gaudio agnovisse in Bulla Unigenitus doctrinam Ecclesiæ, ipsi declarant illa Constitutione oppugnari antiquam & vigentem etiam nunc Pastorum & populorum fidem; idque clare demon-

a) Orat.
habita die
22. Jun.
An. 1716.

b) Orat.
habita die
5. Octobr.
1718.
Vid. Act.
Appell.

demonstrant Ritualibus, Catechismis, Sæc. XVIII.
Mandatis, & Monitis Synodalibus Epi- A. C. 1719.
scoporum, quibus succedere, qui nunc
illis præfunt.

Inde patet etiam, quo in pretio ha-
benda sint producta adversus nos Epi-
scoporum testimonia, quæ nec in Con-
ciliis, nec consultis canonice Ecclesiis,
nec audito Clero exhibita sunt: cum
idem procul dubio de Episcopis dicen-
dum sit, quod de Romano etiam Pon-
tifice sentiunt Ultramontani Doctores,
qui ipsum, si sine suo Clero judicave-
rit, tanquam privatum Doctorem in-
tuentur.

Denique his aperte intelligitur, quan-
tum absit, ut testimonia Præfulum fer-
me quadraginta e nationibus exteris,
& Mandata Episcoporum Galliæ, qui
Constitutionem seorsum a Clero & pri-
vata auctoritate acceperunt, haberi de-
beant pro unanimi consensu universa-
rum totius orbis Christiani Nationum
& Ecclesiarum, cum Nationalis Ec-
clesia non possit dici constare solis Epi-
scopis, sed compluribus præterea per-
sonis, ut expresse declaratur in instru-
mento Appellationis interpositæ sub
Ludovico XI. in Concilio Aurelianensi
Anno 1478. Hæc summopere diligenter
attendens, Ego Michael de Villechatre No-
tarius & Secretarius Excellentissimi Pri-

*Instrum.
illud sub fi-
nem Mand.
Episcopi
Bolon.
22. Jun.
cipis 1717.*

N 5

Sæc. XVIII. *capis Domini Ludovici Christianissimi Præ-*
A. C. 1719. *corum Regis moderni Procurator, &*
mine procuratorio ipsius Christianissimi Lu-
dovici Regis Francorum, nec non omni-
um & singulorum Primatum, Archiepiscop-
orum, Abbatum, aliorumque Prælatorum,
sic & Universitatum Parisiensis & aliarum
Regni & Delphinatus, Capitulorum,
omnium quorumcumque virorum Ecclesi-
asticorum . . . CLERUM ET COETUM
AUT CONGREGATIONEM GEN-
ERALEM ECCLESIAE GALLICANÆ
in hac Aurelianensi civitate . . . congreg-
atam & convocatam REPRÆSENTAN-
TIUM . . . pro prædictis aliis quibus-
cumque viris ac personis Ecclesiasticis
prædicta conventionem Aurelianensi factam
ECCLESIAM REGNI ET DELPHINATU-
NATUS REPRÆSENTANTIBUS &

I. Pet. 3. 15.

HÆC SUNT fere præcipua momenta
 quibus adducti fuimus, ut a Constitu-
 tione *Unigenitus* ad futurum Concilium
 appellaremus. Quoniam autem
 secundum præceptionem B. Petri Ap-
 stoli debemus parati semper esse ad
 satisfactionem omni poscenti nos rationem
 ea quæ in nobis est, spe, duximus prome-
 das in publicum Appellationis nostræ
 rationes aliquot, ut pateret, fecisse nos
 quod Christianos, quod Gallos, quod
 Academicos oportuit, ut sua fidelitate
 integritas, sua disciplinæ morum sancti-
 tas

tas, suus Regis & Regni juribus vi- Sæc. XVIII.
gor, intacta & illibata constarent. Fuit A. C. 1719.
enim hæc semper Academiæ Parisien-
sis propria laus ac velut hæreditaria
possessio, de qua nunquam se dejici
finet, ut avitam doctrinam ritusque pa-
trios animose tueretur. Hinc accidit
non semel, ut non solum supremus Pa-
risiensis Senatus, Regni jurium acer-
rimus vindex & assertor, cum quo sem-
per tum aliis communibus vinculis,
tum præsertim Gallice sentiendi con-
stantia conjunctissimam fuisse se gloria-
tur Universitas; sed ipsi etiam Reges
Academiæ vocem excitaverint, ad
coercendos necessario legitimæ Appel-
lationis remedio Romanæ Curiæ co-
natus.

Ceterum in adhibendo hoc reme-
dio contestati jam sumus, iterumque
contestamur Sanctissimam Trinitatem,
& unicum hominum Redemptorem
Christum, velle nos ad extremum us-
que spiritum unitati Ecclesiæ Catho-
licæ, cujus præcidendæ nulla unquam
justa ratio vel necessitas esse potest, &
unitati Cathedræ S. Petri, quæ illius
centrum est, firmissimis vinculis con-
stanter adhærere, nec recedere unquam
a debita SS. DD. N. Papæ legitima re-
verentia.

NOS

Sæc. XVIII.

A. C. 1719.

NOS ergo RECTOR & UNIVERSITAS STUDII PARISIENSIS: prædictas causas, aliasque complures tempore & loco depromendas, ad proximum Concilium Generale liberum legitime congregandum appellavimus die 5. Octobris hujus præsentis anni Pontificia Constitutione, quæ incipit *Unigenitus Dei Filius*, data Romæ sextis Idus Septembris Anno 1713. itemque a Literis Pontificiis, quæ incipiunt *Pastoralis Officii*, Romæ affixis sextis Idus Septembris hocce Anno 1718. ab aliis omnibus inde secutis aut secuturis: & in dicta appellatione persistimus. Datum Parisiis tertio Nonæ Decembris anno millesimo septingentesimo decimo octavo.

§. XIX.

Pater Lafiteau a summo Pontifice Parisios missus.

*Lafiteau
Hist. Const.
t. 2. p. 129.
lib. 5.*

Hæc Parisinæ Universitatis declaratio summum Pontificem ad iracundiam haud immerito provocabat: publica tamen omnium ferme Universitatum palam plenum obsequium præstantium voce tumultuarios unius Sæculi bonæ latratus facile suppressi posse sperabat, præcipue, cum jam S. Officii decreto die decima nona Decembris